

ARBETARMAKT

Svensk sektion av F5I – Förbundet för Femte Internationalen

Arbetarmakts nyhetsbrev nummer 194 (04/05) - 050206

arbetarmakt.com

Innehåll

- Protest mot bluffvalet
- Bluffval förändrar ingenting
- Femte World Social Forum
- Facklig vänster i Tyskland

Protest mot bluffvalet

Samma dag som bluffvalet ägde rum i Irak under överinseende av ockupationsmakternas arméer samlades cirka 20 personer utanför USA:s ambassad i Stockholm för att visa sitt stöd för motståndskampen. Vi återger de tre tal som framfördes av talare från Arbetarmakt och ungdomsgruppen Revolution.

Det första talet hölls av Gunnar från Arbetarmakt:

Vi har samlats här för att så nära den amerikanska ambassaden vi kunde komma för att uttrycka vår protest mot det val som idag organiseras av ockupationsregimen i Irak.

Detta val har inte med någon demokratisk utveckling att göra. Tvärtom är det en del i den maktstrategi som USA genomdriver, där målet ytterst är att säkra supermaktens politiska kontroll över regionen och den ekonomiska kontrollen över Iraks olja och de återuppbyggnadskontrakt som amerikanska och brittiska företag ser fram emot att få förvalta.

Trots allt är det en lösning som USA själva tvingats att mer eller mindre backa in i. Under snart två år har man förlitat sig på den militära maktutövningen som ett sätt att kontrollera situationen. Under denna regim har över 100 000 irakier fått sätta livet till, den stora majoriteten mördade av ockupationens flygbomber och helikopterbeskjutning. Situationen har blivit allt mer ohållbar i landet som en konsekvens av växande opposition och det är tydligt att motståndet mot imperialisternas närvaro är omfattande.

Mellan 50 och 100 attacker genomförs dagligen av en motståndsrörelse som enligt lydregimens egna säkerhetsorgan samlar omkring 40 000 beväpnade motståndskämpar och ytterligare ett 100 000-tal civila medhjälpare.

Motståndet i Irak är en nödvändighet och helt legitimt. Om USA lyckas befästa sin makt i Irak kommer det att betyda att landet hamnar i imperialismens bojar. Det kommer att betyda att ytterligare ett folk hamnar under nyliberal superexploatering och markera ytterligare ett nederlag för de förtryckta i global skala.

Det skulle troligen innebära dödsstöten för palestiniernas kamp mot israelisk ockupation och det skulle öppna vägen för fortsatta amerikanska attacker mot länder som Iran, Syrien, Nordkorea,

Venezuela och Kuba.

Med valet försöker nu USA-koalitionen att spela ut det kort som, om handen inte synas, kan innebära ett steg mot allvarlig splittring bland irakierna och motståndet. Man försöker att söndra för att härska, som så många gånger förr. Inför valet innehåller varje artikel i Dagens Nyheter och andra ockupationsvänliga tidningar varningar för risken för ett inbördeskrig i landet mellan de olika etniska grupperna. Som för att kunna säga "vad var det vi sa?".

Men faktum är att Irak aldrig tidigare upplevt ett inbördeskrig. Landet har en lång sekulär tradition. Det är sant att den härskande fraktionen bland sunniterna tidigare var privilegierade på de övriga gruppernas bekostnad under Saddam Husseins diktatur. Men den lösning som antiimperialister bör förordas bör så klart vara en där de irakiska arbetarna och de förtryckta, oavsett religiös uppfattning, får möjlighet att tillsätta en regim som står ansvarig inför samtliga grupper i Irak.

Men ett sådant val är inte möjligt i ett ockuperat Irak där ockupationsmakten redan på förhand, via exkluderandet av ett 50-tal olika partier som inte stödjer ockupationen har säkrat valutgången vad det gäller ockupationsmaktens intressen.

Detta val bör tas för vad det är och därmed bojkottas av dem som är för irakiernas rätt att bekämpa imperialismen. De krafter som tror sig kunna använda valet för att flytta fram positionerna för motståndet mot ockupationen bedrar sig och spelar indirekt med i legitimeringen av valet som sådant.

Vi uttrycker istället vårt stöd för motståndskampen och alla aktioner som försvårar befästandet av den imperialistiska ockupationen!

Det andra talet hölls av Johan från Revolution:

Vi i Revolution stödjer motståndet ovillkorligt – vi kräver inte att de stridande måste vara socialister för att vi ska erkänna dem denna rätt.

Däremot anser vi att behovet av ett motstånd som kämpar för arbetarklassens och de förtrycktas intressen i Irak är akut. Arbetarklassen i Irak skulle med sin kollektiva tyngd effektivt kunna sätta käppar i hjulen för USA.

Ett ledarskap som representerar de irakiska arbetarna och de förtryckta är inte minst angeläget som ett sätt att förhindra att religiösa ledare som Al Sistani eller den mer radikale Al Sadr på olika omvägar säljer ut kampen mot imperialismen.

Dessa ledare har vacklat fram och tillbaka, den förste värre än den andre, och om motståndet inte gör sig självständigt från dessa kommer det att ledas in i reaktionära återvändsgränder.

Ett socialistiskt ledarskap skulle kunna dra in alla arbetare, förkämpar för kvinnans rättigheter och representanter för de förtryckta grupperna i det sargade Irak i en demokratisk valprocess värd namnet.

Ett sådant ledarskap skulle kunna sammankalla en konstituerande församling och uppmana arbetarna att till en sådan välja sina delegater på fabriker och i bostadsområden för att kunna välja det arbetande folkets egen regering.

Det är en skam för vänstern att Iraks Kommunistiska Parti deltar i ockupationen och det är förkastligt att grupper som Iraks Arbetarkommunistiska Parti trots det uttalade motståndet mot ockupationen på grund av sin islamofobi inte tar ställning för motståndet.

Det är också skamligt att Vänsterpartiet i Sverige legitimerar valprocessen genom att kräva regeringen på stöd till de irakier som vill rösta. Men det är inte en anledning för socialistiska krafter som inte förlorat sin heder att dra sig tillbaka och erkänna nederlaget.

Tvärtom måste vi verka för en pånyttfödelse av vänstern som en kraft för motståndet. Ett praktiskt sätt att stödja en sådan utveckling från Sverige sett vore t.ex. om LO tog initiativ till

arbetaraktioner mot svenska vapentransporter och strejker mot regeringens stöd till ockupationen.

Därtill skulle man dessutom aktivt kunna försöka inleda en dialog med de arbetarorganisationer i Irak som står självständigt från ockupationen, såsom oljearbetarnas fackförening som nyligen brutit med Iraks Kommunistiska Parti och dess kollaboratörslinje. Internationell solidaritet och internationellt politiskt stöd skulle kunna spela en oundgänglig roll för att understödja irakiska arbetares sammanslutning och bildandet av ett arbetarparti som kan samla massorna och leda kampen mot imperialistisk ockupation och revolution.

Men fackpamparna kommer naturligtvis inte på egen hand att dra dessa slutsatser så uppknutna till regeringen som de är via sitt oändliga antal privilegier i form av höga löner och bonusar. Fackets ledning måste börja med att bryta sitt stöd för Perssonregeringens krigsoportunistiska linje och vi kan så klart inte räkna med ett sådant djärvt agerande utan omfattande förändringar i riktning mot demokratiska kämpande fackföreningar som möjliggör ett nedmonterande av denna byråkrati och ersättandet av den med arbetarledare som står ansvariga inför LO-medlemmarna.

Vi må vara långt ifrån detta mål i nuläget, men det förtar inte vår plikt att ställa krav och våga vara visionära i vår målsättning. Motståndskampen i Irak är i dag den plats där imperialismen är som mest sårbar. Betydelsen av detta kan inte nog påpekas: irakiernas kamp är alla förtryckta folks kamp.

Därmed kommer heller inte den svenska borgerligheten och dess "arbetarregering" att kunna vifta bort det för evigt. Särskilt inte som man indirekt deltar i ockupationen via utbildandet av poliser till regimen och omfattande vapenförsäljning till de amerikanska och brittiska militärkomplexen.

Frågan kommer att fortsätta vara radikaliserande av dessa naturliga skäl. Vår uppgift måste vara att fortsätta med exempel som kan inspirera och verka för byggandet av en antiimperialistisk massrörelse för kamp mot ockupationen i Sverige i solidaritet med motståndskampen. En sådan rörelse skulle kunna vara hävstången för att bygga opposition mot Person och LO-ledningens politik. Den behövs också för att sätta press på vänsterorganisationerna och sätta det tryck som behövs för att överhuvudtaget radikalt förändra det politiska klimatet i Sverige.

Det tredje talet hölls av Svante från Revolution och Arbetarmakt i Falun:

Kamraterna innan mig har talat om det irakiska bluffvalet och varför vi stödjer motståndet. Jag ska mer fokusera på hur vi menar att man konkret kan arbeta mot ockupationen.

Innan Irakkriget var protesterna starka. Runtom i världen, i alla större städer och på alla kontinenter, marscherade människor för att stoppa bombningarna. Arbetarmakt och vår internationella organisation Förbundet för Femte Internationalen deltog naturligtvis i protesterna, men vi lyfte också fram att rörelsen faktiskt hade möjlighet att rent konkret hindra krigshetsarna från att inleda invasionen – genom koordinerade strejker, de sociala forumen och mobiliseringar i facken.

Och nu då? Proteströrelsen lyckades inte med sitt uppsåt, kriget inleddes ändå, och nu finns det röster som talar om att vi gjort vårt och förlorat, att slaget är över.

Slaget är långt ifrån över. Kriget följdes av en ockupation, som blir brutalare för var dag som går, och ett väpnat motstånd mot ockupationen tog också sin början. Det är där, i stödet till motståndet, antiimperialister måste finnas i dag.

Det är inte första gången imperialismen attackerar ett svagare, halvkolonialt land, och det kommer inte vara sista gången heller, om vi inte gör motstånd. På 60- och 70-talen var landet som bombades Vietnam. Då byggdes, i Sverige och i övriga världen, en stark proteströrelse på paroller om att USA skulle lämna landet och till stöd för den vietnamesiska befrielseströrelsen FNL. I dag behövs en lika stark, om inte starkare, proteströrelse. FNL-rörelsen, trots alla sina brister, är en bra bild för hur den rörelse vi vill bygga kan se ut.

Det är alltså dags att alla förbund och organisationer som motsätter sig ockupationen samlas och

mobiliserar för en ny rörelse mot imperialismens härjningar i Irak och till stöd för motståndet. En sådan rörelse, som skulle kunna vara medlemsbaserad och till för gräsrötterna, kämpar vi i Arbetarmakt och Revolution för. Den skulle kunna dra in folk från arbetsplatser, skolor, bostadsområden till konkreta aktioner i hemområdet och på högre nivå, och finnas i den vardagliga kampen.

Den rörelsen behövs, och kommer att behövas – tills den sista soldaten lämnar Irak, tills imperialismens krig och slutligen världskapitalismen krossas.

Bluffval förändrar ingenting

Media arbetade verkligen övertid för att sälja det irakiska valet som en "triumf för demokratin". Beröm östes över de "modiga irakier" som trotsade terrorn och röstade. Bilder av lyckliga irakier i exil som gick för att rösta visades utan ände.

Men inget kunde dölja verkligheten i detta bluffval. I 40 procent av landet kunde valet bara äga rum med hjälp av en massiv närvaro av tiotusentals USA-soldater. Så sent som 48 timmar innan valet var man tvungen att hålla vallokalernas placering hemlig. Kandidaterna förblev anonyma – de representerades av siffror av rädsla för repressalier. I de osäkra områdena ägde praktiskt taget inga möten eller kampanjer rum. Detta inkluderade huvudstaden. Internationella valobservatörer stannade i säkerhet i Jordanien.

Ändå får vi höra att detta är det första "fria och rättvisa" valet som någonsin hållits i Irak.

Hur kan det då komma sig att flera av de stora partierna och majoriteten av sunniterna i centrala Irak bojkottade valet? Hur kan det då komma sig att befolkningen hatar de amerikanska och brittiska soldater som dödar, torterar och dagligen förödmjukar dem praktiskt taget utan straff? Hur kan det då komma sig att varje kandidat och parti måste godkännas av USA?

Det har tagit två år för ockupationsstyrkorna att tillåta valet. Varför? För att USA:s och Storbritanniens regeringar skulle kunna inrätta sin egen lydregim och bygga upp en armé och polisstyrka som tränats av och är lojal mot imperialismen. För att privatisera Iraks statliga egendom och göra den färdig för att övertas av USA:s oljebolag och multinationella bolag.

Denna taktik med fördröjning, som utformats för att kringgå önskan hos den stora majoriteten av irakier att få bort ockupanterna ur sitt land, kommer att fortsätta. Reglerna för valet, och den övergångsförsamling som kommer att bli resultatet, bestämdes av USA. Ramarna för den konstitution som kommer att skrivas är redan fixerade. Ännu ett år med ännu en övergångsregering var den enda finessen i detta bluffval. Den verkliga regeringen och den verkliga makten kommer att förbli i händerna på USA och kommer att backas upp av 150 000 soldater.

Men irakierna har ett annat alternativ. De kan – och kommer – fortsätta att välja kampens väg. Det väpnade motståndet mot ockupationen har ökat sprängvis. Oberoende fackföreningar, som oljefacket i Basra, som motsätter sig privatisering och ger stöd till städer som revolterar, rekryterar för fullt. Kvinnoorganisationer kräver modigt rätten att kämpa emot.

Irakiska arbetare, kvinnor och ungdomar kan sparka ut ockupanterna, kollaboratörerna och krigsprofitörerna. De kan upprätta arbetarnas och fattigböndernas styre, där landets rikedomar äntligen kan användas till förmån för folket som lever där. De kan bygga en socialistisk republik som ett steg mot en socialistisk federation i Mellanöstern.

Och vi kan spela en roll i den kampen genom att fördubbla våra ansträngningar att få ut de amerikanska och brittiska soldaterna nu och låta irakierna själva bestämma sin framtid.

FifthInternational.org, London

Femte World Social Forum

Revolutionära hälsningar från det femte World Social Forum (WSF) i Porto Alegre, Brasilien. Just nu är klockan fem på eftermiddagen den tredje dagen av forumet och med tre dagar som återstår. Det är sommar här i Brasilien och genom hela forumet har vi kunnat njuta av 30-gradig värme och en klar blå himmel.

Detta års forum har brutits ner i nio "självorganiserade utrymmen" som sträcker sig från motstånd mot krig, tredje världens skulder och frihandel till att återerövra media och kommunikationer från storfinansen. De stora plenarmötena har avskaffats till förmån för decentralisering.

I centrum för allt finns det stora ungdomsläget som tagit över centralparken i Porto Alegre. Det är långt ifrån det ghetto som de uppskrämda organisatörerna av Europas Sociala Forum varnat för att ett sådant utrymme skulle bli, och ungdomar rör sig ut från läget och till själva huvudforumet. Kanske så många som 70 procent av deltagarna är ungdomar.

Forumet inleddes med en stor marsch med omkring 150 000 aktivister som samlades kring parollen "En annan värld är möjlig". Det är svårt att beskriva utan att falla in i de vanliga klichéerna – otroligt diversifierat, färgrikt, vibrerande, högljutt. Stora sambaband överglänste sina europeiska kusiner vad gäller storlek och ljud. Det var omöjligt att inte känna sig som en del av "motståndets festival" när demonstrationen slingrade sig längs de trånga sidogatorna innan den spred ut sig i hamnen.

När enheten avstannade, började diskussionerna och debatten.

Följande morgon talade Lula, Brasiliens president, inför 20 000 deltagare i stadion Gigantínio (lilla jätten). För två år sedan rapporterade delegater från Förbundet för Femte Internationalen att varje ord han sade möttes av jubel från hysteriska anhängare. Den här gången var stämningen dämpad. Hans tid som president har markerats av angrepp på Brasiliens rörelse för jordlösa bönder och pensioner inom offentliga sektorn.

Utanför protesterade omkring 3 000 mot hans närvaro. De utgjordes av de jordlösa arbetarnas rörelse, P-SOL (splittring nyligen från Lulas parti) och Förenade Socialistiska Arbetarpartiet.

De sociala rörelsernas världsförsamling möttes den första dagen. Med tanke på att det är ett globalt organ med så stor potentiell kraft att samla massorna mot nyliberalismen och samordna en internationell kamp var det en besvikelse. Det blev ingen diskussion om vägen framåt. Det blev ingen diskussion alls från golvet! Det finns andra möten inplanerade, så vi får vänta och se om ett upprop om handling kommer.

Idag hade P-SOL ett "nationellt möte" – omkring 1 000 personer deltog. Partiet utgörs av en rad internationella organisationer – Fjärde Internationalen, Internationella Socialistiska Tendensen och CWI. Ledare för olika socialistiska grupper talade inför konferensen. Alex Callinicos från brittiska Socialist Workers Party var kanske den minst inspirerande. Inget om socialism eller klasskamp – han sade till konferensen att: "Vi bygger något liknande i Storbritannien, ett nytt parti som vi kallar Respect."

I morgon anländer Venezuelas president Hugo Chávez, efterlängtat av många. Många möten har handlat om hans "bolivariska revolution". Hans reformer i Venezuela inkluderar att införa sjukvård i slummen. Det har gjort honom till en hjälte för de utfattiga arbetarna i Latinamerika. Vi förväntar oss att mottagandet av honom i morgon ska påminna om jublet inför Lula för två år sedan.

Vad kan vi då göra av WSF? Vi måste alltid vara på vakt när byråkrater predikar frihetlig "decentralisering". Självorganiserade utrymmen kan inspirera förtryckta grupper. De kan underlätta nätverkanter. Men de kan emellertid också leda till en brist på politisk fokusering. Avskaffandet av plenarmöten har cementerat Lulas och Chávez ledning och kontroll.

Ändå finns det en radikal och internationell rörelse här, som desperat letar efter svar här och nu, men som vill ha radikala lösningar som kan uppnå den "andra värld" som det så ofta talas om.

Chavez och Lula kommer snart att fångas mellan rörelsens och de härskande klassernas önsknings. Aktivister här som varnat för att lita på dessa ledare och istället kämpa för att bygga revolutionära partier har fått ett gott mottagande. För vår del har vi rest frågan om Femte Internationalen och mötts av applåder.

Luke Cooper, Porto Alegre

Facklig vänster i Tyskland

Den 14 och 15 januari ägde det fackliga vänsternätverkets sjunde kongress rum i Stuttgart. 350 arbetare deltog, inklusive många lokala fackligt förtroendevalda, medlemmar av arbetsråden, ombudsmän från fackföreningarnas lägre och mellannivå, men också arbetslösa arbetare och – glädjande nog – ett ökat antal representanter från måndagsdemonstrationer och allianser mot Hartz-paketet.

Mötet i Stuttgart var det största hittills. Den förstärkta närvaron av aktivister från rörelserna mot Agenda 2010 förbättrar chanserna att länka samman arbetsplatser och facklig aktivitet med kampen för att försvara sociala rättigheter.

Det stora antalet deltagare demonstrerade också ett visst behov, som upplevs av många fackliga aktivister, att bygga ett alternativ till alla byråkratins olika flyglar, efter ett år av förräderier från de socialdemokratiska ledarna i IG Metall, facket för offentlig verksamhet och service ver.di och alla andra ledare för tyska LO (DGB).

Men konferensen demonstrerade också de politiska svagheter i det fackliga vänsternätverket. Det stora deltagandet var inte ett resultat av ökad aktivitet, utan snarare "trots" att den fackliga vänstern knappast haft någon oberoende politisk profil i kampen förra året.

Den dominerande, starkaste flygeln i nätverket är den reformistiska, som leds av ledaren för ver.di i Stuttgart, Bernd Riexinger. Han är en välkänd vänsterreformist i fackföreningarna och har en bättre meritlista än de "stora" socialdemokratiska ledarna i de stora facken. Han har också en del prestige eftersom han (och hans regionala apparat) mobiliserade en hel del inför protesterna den 1 november 2003.

Men en vänsterapparatchik är inte desto mindre en apparatchik. Han och hans anhängare – en del av dem nuvarande eller tidigare ombudsmän, andra reformistiska representanter i arbetsråden (Betriebsräte) eller lokala förtroendevalda – vill använda den fackliga vänstern som en påtryckningsgrupp på den fackliga apparaten. De vill driva byråkratin åt vänster, inte bygga ett alternativ för att bekämpa och ersätta den.

Det innebär att de vill begränsa den fackliga vänstern till ett nätverk, eller – i likhet med ledarna för den socialaforumrörelsen – begränsa den till ett "utrymme", ett "forum". De vill absolut inte omvandla den till en oppositionell kraft med en egen politik, ett eget program, sina egna kampanjer, en kraft som öppet organiserar på arbetsplatserna och i fackföreningarna.

Redan under förberedelserna för konferensen försökte den reformistiska flygeln diskreditera alla försök att omvandla den fackliga vänstern till en gräsrotsrörelse för klasskamp, vilket föreslogs av den fackliga vänstern i Berlin och militanter från Arbeitermacht, den tyska sektionen av Förbundet för Femte Internationalen.

Reformisternas styrka ligger i att det "naturliga" reformistiska medvetande som dominerar i den fackliga vänsterns bas, Riexingers kontroll över ver.di:s apparat i Stuttgart och Riexingers anhängares kontroll över den fackliga vänsterns sekretariat. En källa till deras styrka är att oppositionen till Riexinger själv är splittrad.

En tendens kan bäst beskrivas som vänstersyndikalistisk och halvanarkistisk. Den är tydligt antikapitalistisk och står till vänster om Riexinger i sin kritik av byråkratin och deras stöd för en

ekonomi bortom marknaden. Men de avvisar också varje försök att omvandla den fackliga vänstern till en mer centraliserad kraft för att organisera kampen mot kapitalisterna, staten och byråkratin i nationell skala.

På samma sätt som reformisterna avvisar varje steg mot att omvandla den fackliga vänstern till en kämpande kraft, med gemensamt överenskomna kampanjer, mobiliseringar och en vald ledning som kan begränsa deras "självständighet" att manövrera inom den fackliga apparaten, ser vänstersyndikalisterna detta som en begränsning av deras "autonomi". I det avseendet spelar de i händerna på vänsterbyråkraterna.

Kongressen i Stuttgart bevittande emellertid också ett starkare framträdande av en flygel som är villig att omvandla den fackliga vänstern till en kämpande kraft. Den flygeln är i sig heterogen och inte något formellt block. På kongressen talade emellertid fackliga vänsterrepresentanter från Berlin, München, Mannheim, Wiesbaden och metallarbetarna i Stuttgart till förmån för denna strömning, liksom Rhein-Main-Bündnis, en radikal allians mot Agenda 2010 som också är ansluten till den fackliga vänstern. Av de politiska organisationer som var närvarande, utgjorde Gruppe Arbeitermacht, RSB (vänsterflygeln av tyska Fjärde Internationalen) och SAV (CWI) en del av detta läger. Linksruck (den tyska sektionen av brittiska SWP:s internationella tendens) var inte alls närvarande vid konferensen.

Trots de betydande politiska skillnaderna i åsikter mellan de olika organisationerna i den flygeln, argumenterade de för att den fackliga vänstern ska:

- utveckla ett handlingsprogram mot de nuvarande generaliserade angreppen,
- framställa egna uttalanden,
- driva kampanjer och kämpa för dessa ståndpunkter i fackföreningarna, på arbetsplatserna och på gatorna,
- bygga demokratiska strukturer för den fackliga vänstern,
- organisera en kongress innan sommaren som ska diskutera och besluta om dess program, politik, strukturer och dess förhållande till politiska partier (speciellt det nyligen grundade Wahlalternative).

Den första striden på kongressen utkämpades om huruvida man alls skulle diskutera eller besluta om dessa frågor. Reformisterna drevs på defensiven, trots att vänstersyndikalisterna förhöll sig neutrala, och vars representanter inte yttrade sig alls i en tre timmar lång diskussion. I slutändan kom kongressen överens om att organisera... ännu en kongress för att debattera vänsterns förslag och krav.

Man beslutade om stöd till demonstrationen i Bryssel den 19 mars mot angreppen på sociala rättigheter, EU-konstitutionen och krig, liksom att lyfta fram kampen mot förlängningen av arbetsveckan, för en minimilön på 10 euro och att kämpa mot utvidgning av låglönesektorn.

Faktum är att den typen av krav och förslag har beslutats om tidigare vid ett antal konferenser eller möten med den fackliga vänstern. Den verkliga kampen gäller vart den fackliga vänstern ska gå: kommer den att förbli ett "nätverk" och forum – eller ska den bli en verklig opposition i facken, en alternativ ledning, med djupa rötter på arbetsplatserna och bland arbetslösa. Därför får den fackliga vänstern inte begränsa sig till en mer "militant" version av facklig verksamhet. Den måste bli en organiserad politisk opposition mot en socialdemokratiskt ledd facklig rörelse – kämpa för en ny ledning för den tyska fackföreningsrörelsen med ett eget program för klasskamp.